



DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XX.

ZATURDAG den 22sten SEPTEMBER 1832.

N. 37.

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Byzonderheden van den Parÿschen opstand op den 5 en 6den Junÿ jongstleden.

(Uit den Londenschen ATLAS van den 10den Juny.)

DE TOESTAND VAN DE VENDEE.

De *Moniteur* van Maandag (den 4den) behelst eene Ordonnantie, waarby de vier departementen van Maine et Loire, La Vendee, Loire inferieure en Deux Sèvres onder de krygswetten gesteld worden, Drie Arrondissementen worden in eenen staat van beleg verklaard.— De Hertogin van Berry wordt officieel aangekondigd als het hoofd van den opstand. Zy noemt zich zelve Regentesse van Frankryk; zy roept Hendrik den Vyfden uit; en de opperbevelhebber van hare legers, de Maarschalk Bourmont, heeft orders uitgevaardigd en bevorderingen gemaakt. Al de krygsmagt van het gouvernement wordt opgeroepen om tegen deze rebellen optrokken en werkzaam te zyn in het aanhouden van de kleine Hertogin. Men heeft voorgesteld om de vier departementen in te sluiten en alles wat er in is, gevangen te nemen. Alleen op de Carlisten en hunne aanhangers, zullen de krygswetten toegepast worden; en de Hertogin, zoo zy gevangen-gemaakt worde, zal de straffe toepasselyk op hare daden, ondergaan. Behalve de nationale gardes zal iedereen in deze distrikten onwapend en de krygswetten zullen zoo ver als de Chouannerie zich uitstrekt, toegepast worden. Deze omtrek sluit in zich eene bevolking van 2,000,000 zielen.

DE OPSTAND IN PARYS.

Maar de opstand in de Vendee is niet de eenige onrustwekkende gebeurtenis van de week. Op Dingsdag den 5den Juny vertoonden de straten van Parys eene hernieuwing der schouwspelen van July 1830. De begravonis van Generaal Lamarque veroorzaakte eene groote vertooning van de Ultra liberale party en eene groote tentoonstelling van Ministeriele magt; en ingevolge berigten werd de koets van Generaal Lafayette, by zyne terugkomst van de begravenis, door eenen groep volks voortgetrokken, welke omringd werd door eene groote menigte menschen; op deze onschadelijke menigte werd door eenen troep ruitery gevraagd, waarop de kreet "Aux Armes," "A bas Louis Philippe" door alle straten klonk. Te negen ure van Dingsdag nacht was er in iedere straat een gevecht en in iedere straat behaalde het volk de overwinning op de troepen van Louis Philippe, gelyk het behaald had op die van Karel X.— De straten waren toen veraperd en men zag eenen volkomen opstand te gemoet.

Daar deze onlusten plaats hadden ter gelegenheid der begravenis van Generaal Lamarque, zal het noodig zyn een omstandig verhaal van deze plegtigheid te geven.

Te 11 ure 'svoormiddags ging de lykstatie uit van het Hotel de Pologne, in de Rue St. Honore, waar de Generaal overleed, begeleid van meer dan 400 personen van alle rangen en klassen en ging die straat op naar de Boulevard de la Madeleine, alwaar de processie in de beste order ging tot aan het hoofd van de Rue de la Paix, waar een geroep van "breng hem naar de kolonne" uit de menigte klonk en de lykkoets terstond de rigting naar de Place Vendome nam. Gedurende dat de processie van de Rue de la Paix naar dat plein trok, werd de kreet van "Leve Lafayette" "Niets dan Lafayette en de Vryheid" "Lant ons de schandelyke traktaten van 1815 scheuren enz." aangeheven; en overal waar de Veteran van vryheid, die ongedekt liep, geleund op den arm van den Maarschalk Clausel, zich vertoonde, werd dien kreet opgeheven. Toen de lykkoets aan de Place Vendome aankwam, bespeurde men dat de zeer sterke krygsmagt, welke het Hotel van de Etat Major, hetwelk in het front van dat plein was opgetrokken, bezette, daar binnen rukte en de poorten op de eerste verschyning van de processie sloot. Het volk rukte aan op de poorten en eischte dat de troepen onverwyld in het geweer moesten komen en militaire eerbewyzen aan den overledenen soldaat doen. Dit werd geweigerd, waarop de nationale gardes by duizenden met ontbloten degen naar het Hotel liepen en de troepen gelastten te doen wat het volk van hen vorderde, anders zouden zy (de nationale gardes) het Hotel bestormen en de troepen er uitstepen. Deze met zoodanig nadruk geuitten wensch, werd dadelyk vervuld.

De processie had eene lengte van vier mylen. De optocht werd geopend door een bataljon van het 16de regiment linie troepen; hierop volgde eene dikke groep ingezetenen; en dan het 33ste bataljon en wederom eene dikke groep volks. De lykkoets was versierd met drie-

kleurige vlaggen en een nationale garde zat op de plaats van den koetsier. Hier op volgden twee officieren van de invaliden dragende de militaire insignia van den overledene; vier Poolsche officieren in hunne nationale uniformen; Generaal Lafayette, Maarschalk Clausel, Kolonel Gauchais, Kolonel Lennox; de Heeren Mauguin, Odillon Barrot, Georges, Lafayette en Lafitte; Generaal Lafitte, Audry de Puyraveau, Cabet, Cordier, Garnier Pages, Laboissiere, Larabit, Generaal Thiers, De Tracy, Maarschalk Cormenin en andere gedeputeerden van de oppositie. Eenige Pairs van Frankryk en eene menigte ingezetenen van alle Janden en rangen onder elkander volgden in stilte. Het paard van den overleden Generaal werd door twee invaliden geleid.— Een Poolsche vrijwilliger en een nationale garde van Parys volgden en dan een ander bataljon linie troepen. Achter deze werden vyf vlaggen, overdekt met een rouwfloers gedragen; een nationale garde droeg de driekleurige banier van Frankryk; een krakus de Poolsche vlag; hier op volgden de Duitse, Belgische, Spaansche en Portugesche banieren met toepasselyke spreuken, vergezeld door omtrent 2000 uitgewekene patriotten van die onderscheidene natien met hunne nationale kokarden. Onder deze werden opgemerkt de Generaals Romarino, Malachowski en een aantal hoofd officieren en soldaten van de Poolsche legioenen, gekleed met de uniformen welke zy gedragen hebben in de veldslagen van Grochouw en Ostrolenska. Zy werden overal in hunnen optocht met zeer veel gejuich en het wuiven van hoeden begroet. Na hen kwam eene onverzienbare linie nationale gardes van de platte landen en Parys, allen gekleed in het zilver en goud, hunner droegen kroonen en schoven van immortelles en velen hadden hunne kokarden behangen. Al de Artilleristen van de stad waren tegenwoordig, doch men heeft opgemerkt dat de opperbevelhebber Graaf Lobau en vele van de kolonels afwezig waren. Toen volgden de studerende jongelingen in de regtsgeleerdheid en de medicynen, met kokarden; die van de militaire school; de officieren van de honderd dagen; de *decorés* van July, wier banier door een by de invaliden toegelaten gekwetste gedragen tot zinspreuk had: "de Unie van July 1830" "Vaderland en Vryheid." De leden van onderscheidene corporation; de drukkers; de gezelschappen van de regten van den Mensch, van de Vrienden van het volk; deze droegen allen treurwilgen in de hand; en eindelyk eene menigte volks.

De geheele lykstoet die door de groote menigte gedwongen werd, (niettegenstaande de zware regens die in het vroege gedeelte van den dag gevallen waren,) langzaam voorttegaan, nam twee uren en tien minuten optocht.

By de Madeleine ontmoette de jonge Hertog de Nemours den stoet, in zyn uniform van kolonel van de lanciers, en na de hand gegeven te hebben aan verscheidene leden gedeputeerden van zyne kennissen, beval hy twee *sergens de ville* die by den stoet waren, weg te gaan. Dit gering geval verwekte een luiden kreet.

Even voor dat het hoofd van de processie aan de Pont d'Austerlitz aankwam, voegde zich by den stoet een groot aantal jongelingen van de Polytechnieke school, die door de muren van de school, waar zy opgesloten waren te beladden, er uit te ontsnapten; zy ook werden met een luiden kreet ontvangen.

In de Rue de Grammont stonden vier heeren op het platte dak van een huis genaamd de Circle; op het geroep van "hoeden af" gingen drie weg, maar de vierde bleef zonder zynen hoed afstemen; terzelter tyde verspreidde men het gerucht dat deze was de Hertog van Fitzjames en een aantal jongelingen verlieten den stoet, namen de stoelen langs de Boulevards weg, braken dezelve aan stuk en zouden dat huis bestormd hebben, toen de Hertog weg ging en de schade by eenige gebrokene vengsters glazen bleef berusten. Men zeide echter dat eenige minuten naderhand een gedeelte van het jan hagel in het huis drong en den Hertog dwong op het balkon te komen en den stoet te groeten; maar dit verweischt bevestiging.

Regt tegen over Pont St. Denis viel er een gevecht voor tusschen een *Sergens de Ville* en een *Decoré* van July die eene vlag droeg. De eerste trok zynen degen en kwetste den ander zwaar, die de vlugt nam by de compagnie artillerie welke er voorby trok; verscheidene *Sergens de Ville* echoten ter hulpe van hunnen kameraad toe en poogden den gekwetste in hechtenis te brengen; maar de artilleristen verzetteden zich tegen en ontwonden de politie die zy dwongen de wyk te nemen in het wacht huis van de Chateau d'Eau.

Tegen over Pont d'Austerlitz was er eene stellig opgerigt, behangen met zwart en versierd met een groot aantal vlaggen, om het lyk er op te plaatsen terwyl de redevoeringen gedaan worden, doch wegens het gedrang der menigte, vond men het onmogelyk het lyk te verzetten, het bleef dus op de wagen, terwyl Maarschalk Clausel, de Heeren Mauguin, Galubert Pons, de Portugesche Generaal Saldanha en een Poolsche Generaal (zoo men wil Generaal Romarino) lykreden bielden; gedurende welken tyd het volk zeer onstuimig was, en zich geheel tegenstrydig met den statigen aard dezer plegtigheid gedroeg. Inzonderheid was dit het geval gedurende de redevoering van den Heer Mauguin, welke zeer hevig was en in warme loftuiningen op de staatkundige gevoelens van Generaal Lamarque bestond; en gevolgelyk berispingen op de handelingen van het gouvernement.

Generaal Lafayette sprak het volk toen aan en bad het de plegtigheid niet te bezoedelen met eenige onbehoorlyke of onwettige daden. Hy werd ontvangen met de meeste goetdrift en toen hy van het platform trad, werd hy naar zyne koets in triumph begeleid; de paarden werden ontspannen en hy werd door het volk naar zyn huis getrokken.

Na den afloop der redevoeringen, omtrent half zes ure werd het lyk op de lykkoets, welke in gereedheid stond om hetzelve naar Eyres (Landes) te vervoeren, verplaatst en de wagen keerde langs de kaaijen terug.

Terwyl de redevoeringen gedaan werden, vuurden de regementen van de linie, langs de oevers van de rivier de, op het verzoek van het volk de *Marseillaise* en het volk bedankte haar met de kreet van "Vive la Ligne." Intusschen echter raakte dat gedeelte van den stoet hetwelk niet digter by het platform kon komen, dan tot by de Place de la Bastille en hetwelk voornamelyk uit de volks vrienden en andere gelyksoortige gezelschappen bestond, in een verschil met het aldaar geposteerde regiment dragonders; en juist dat de wagen met de orgewapende nationale gardes en anderen van den stoet, naar de Rue St. Antoine terug keerde, schoten de dragonders in de straten, waardoor verscheidene personen gekwetst werden. Terzelter tyde verscheen een man te paard, die met eene roode vlag waarop in zwarte letters geschreven stond "Liberté ou la mort" rond liep met een aantal personen uitroepende "Vive la Republique," op wie de dragonders hunne karabynen afbrandden en er een algemeen geroep van "te wapens" opvolgde.

In weinige minuten werden er aan het einde van de Pont d'Austerlitz en aan den ingang van de wagon, op de beide zyden van het kanaal en dwars over de kaai barricades geworpen. De besmetting sloeg dadelyk over tot de andere gedeelte van Parys en de Rue St. Antoine, St. Denis, St. Martin, Montmartre en St. Croix werden met omgkeerde rytuigen en vrachtwagens enz. versperd. Men deed eenige pogingen om de straats vloeren op te ligten, maar de werkers waren zoo weinig dat er geene vordering er in gemaakt werd. In vele straten werden de lampen gebroken en de steenen pylaren op de Boulevards, welke ter aanplakking van annonces enz. dienden, omverre geworpen. Verscheidene wachthuizen werden door het volk overrompeld.

(Het verhaal wordt nu vervolgd uit de Parysche nieuwspapieren van den 6den, uit byzondere brieven en uit andere bronnen.)

De berigten noemens het begin van den opstand zyn zeer uiteenlopende; de ministeriele nieuwsbladen (de *Moniteur* er onder begrepen) melden dat er pistool schoten op de dragonders gedaan waren, voor dat zy van hunne karabynen hadden gebruik gemaakt. Hoe het ook zy, dit is echter zeker, dat het vuur eenmaal begonnen, aan beide kanten hevig aangehouden word.

Het gemeen brak in verscheidene wapen winkels en maakte zich meester van het kruidmagazyn op de Boulevard de l'Hospital, hetwelk door slechts zes man bewaakt werd; en door dit middel was het volk rykelyk met krygsbehoeften voorzien.

Gedurende den nacht waren de hoofd wachthuizen der opstandelingen in de Rue St. Antoine en derzelver ommeestrecken, welke zy met zware verspenningen versiekerd hadden, maar de geheele linie van de Boulevards, sismet de de Rue Montmartre, waar verspenningen gemaakt waren, was door de linie troepen bezet; en de inwoners hadden de straten, waar de lampen gebroken waren, uit hunne vengsters verlicht.

De Rue Montmartre was het toneel van een hevig gevecht. De toegang du Saumon was bezet door een party opstandelingen, die van half acht tot elf ure eent-

DE LONDENSCHEN BEURS.

[Dit, door de meeste Londensche Dagbladen uit de Quarterly Review overgenomen, en ook dezer dagen in de Fransche, Belgische en Duitsche dagbladen voorkomende stuk, is door ons getrokken uit het laatst alhier ontvangen nummer der Revue Britannique.]

Dring die ellendige akelige, aan Londen oostelyken uithoek gelegene wijk door, en, van doorgangen tot doorgangen, van omhoeken tot omhoeken, van donkere stegen tot donkere stegen voorttrekkende, bereikt gij de straat Threadneedle, welke zwartberookte, groteske, verwardelyk als door elkander geworpen gebouwen om U henen, en boven over U zich verheffen als zoo vele wanden eener onderaardsche gevangenis, geene enkele straal der zon doorlatende om de vuilnis en slyk, die de straten overdekken, te verlichten. Daar zult gij, aan het eind van het kleine Barthelemy-steegje, een somber doodsch gebouw ontdekken, hetwelk in volkomene samenstemming is met al wat hetzelfde omringt, wijd en yl, en zonder eenig ornament, nu eens ledig en verlaten en dan weder volgepropt met eene yverdistige volksmenigte, die als eene uit den mortier geschoten gevulde granaat eerst stil blyft liggen, en dan plotseling met een daverend helsch gedruisch uitbarst. Dit is de Stock-Exchange de Londensche Beurs, het grootste, wijdst omvattende van alle speelbank-huizen.

Wat toch is het Frascatie van Parys?—Wat zyn de Hellen der St. Jamesstraat te Londen, als men ze vergelykt met dat gedrocht, dien reus, dien Kolossus, die in één etmaal het budget der drie koningryken verslindt; met dat onmetelyk groote strydperk der speculatie en der geldgierigheid? Werkingen der roulette, rampslagen van het rouge ou noir, wat zyt gij? wat anders dan beuzelachtig kinderspel by de kolossale en vreeselyke worstelingen in deze ongerepelonk, welke ik zoude willen beschryven, en die door afschrik myne pen verlamt?—Daar worden in weinige uren tyds miljoenen ponden sterling gewonnen, verloren, weder gewonnen en andermaal verloren.—Hoe velen zyn des middags als millionarissen den nauwen gang doorgestaan, die tot dezen grafkelder geleidt, en hebben denzelfden des avonds van alles beroofd, verlaten! Daar geschieden de snelste en meest ongeloofelyke gedaanteverwisselingen; de lamp van Aladin heeft die wonderkracht niet, de wigchelroede der onde toovergodinnen bezit niet dat begoochelend vermogen. Gij ziet er den rusteloozen gelukzoeker zyne ledige portefeuille en kelen rok verruilen tegen de paleizen en de koets en paarden van den ryken befaamden bankier; om dit wonder te wrochten wordt niets anders of meer vereischt dan een woord, eene minuut, een getalmerk. Daaruit komen de meeste bankeroeten voort. Het is dat strydperk, hetwelk de gevangenis bevolkt, die de lyst der zelfmoorden vergroot, die de hand des misdadigers aanzet, die aan meer dan één lid des parlaments meer dan éene laaghartigheid ingeeft, en die van meer dan één Minister de besluiten bestuurt: het is die wonderkrachtige ontvlammingsbaard van geldgierigheid en bedrog, waar geen goud aanwezig is, en die door geheel Europa de waarde van het goud bepaalt; het is die morsige en sombere troonzaal waar de sortuin haren zetel heeft gevestigd, waar zy hare werkplaats heeft en hare druischende verwarde werkingen voltrekt; het is die bruischende vulkaan, in welke al de eerzuchtige driften, al de begeerlyke hartstogten hare hoopverwachtingen gemeenschappelyk te zamen brengen, en waaruit zy beurtelings het berouw, de wanhoop, den dood, den rykdom en haren nasleep van genietingen komen putten.

Treedt dit grillig wonderverblif binnen, daags na dat de tyding van eenen eerlang uit te barsten kryg van eene ministerie-verandering, van eene groote staatkundige beweging zich onder het publiek heeft verspreid. Vóór tien uren ziet gij er op zich zelve afgezonderde angstig gejaagde, outruste groepen; lieden die fluisterend met elkander spreken, de dagbladen lezen, peinzen of in stilte rekenen. Weinige minuten vóór tien uren bestygt de concierge

eene verhevene stelling, en met het oog op den uurwizer gevestigd, verbeidt hy met ongeduld het noodlottig oogenblik; nauweylks nog heeft de minuutwizer het uurmerk van twaalf bereikt, of een ratel, door de hand van den concierge duchtig rondgedraaid, geeft het sein tot den stryd: dit onheilspellend geluid verandert het tooneel. Al de groepen gaan uit-een; al de enkele in de ruimte verspreide personen stroomden voort naar een in het midden gelegen punt, eene soort van byenzwerm waar men niets ontmoet dan geschreeuw en geraas, dan woorden van een getroffen gevoel, dan een warrelstroom van elboogen die tegen elkander stooten, dan armen die elkander terugduwen, dan hoofden die zich verbysteren.

Uit die dicht in-een gedrongene, onstuimig tiemelende massa komen kreeten voort, die uw gehoor verdooven. "Ik koop!—Ik verkoop!" Die, duizendweef herhaalde, woorden worden gevolgd door korte redewisselingen, valsche bevonden tydingen, valsche openbaringen, leugenen en hypotesen. Het komt er op aan om den eersten prys, den prys der opening te bepalen, hetwelk van gewigt is en invloed kan hebben op de te volgen dobberingen der fondskoersen.

De beurs is, om met juistheid te spreken, de openlyke markt waar de fondsen der Regering gekocht en verkocht worden, vóór derzelve overdragt ter Bank van Engeland is geschied. Van deze bestemming der beurs heerscht in het algemeen verwardelyk een duister begrip, doch men is onbekend met hetgeen er daadwerkelyk omgaat. Van tyd tot tyd leest gij in de dagbladen dat deze of gene bankier of wisselagent zich geruineerd, dat een makelaar zich verdronken, een ander de vlugt genomen heeft, het bedrag van eenige honderd duizende ponden sterling schulden achterlatende. Gij verneemt ook den couranten prys der fondsen, gij weet dat de agio eene gansche bevolking met hare hoop en vrees vervult; gij verschrift, doch de geheimzinnige en helsche magt blyft U onbekend, die, verre van uw oog, zoo vele miljoenen ponden sterling en zoo veel bankpapier in beweging brengt.

De acht miljoen ponden sterling die de schuld van Groot-Brittanje uitmaken, doen wel de blikken des Publieks zich rigten naar de bewaarplaats alwaar eene administratie en politieke fictie deze schatten in verbeelding nederlegt; maar de dividenden worden regulier betaald. Wat raakt ons het overige? Daarmede laat men zich niet in.

Ook weten zeer weinige lieden, welke de wezenlyke speculatiën zyn, die gedreven worden door de tien of twaalfhonderd agioteurs die dagelyks in Stock-Exchange by één komen, en wier ontruste fysionomiën, snelle overhaaste schreden de toegangen en gaanderijen van het Capharnaum innemen. Zy verschynen hier niet om wezenlyke fondsen te koopen en te verkopen, maar om de waarde dier fondsen te doen ryzen of dalen, en om die ryzing of daling ten bidden voordeele te doen keeren. Deze zoogenaamde speculatie is, alles wél ingezien, niets anders dan eene eeuwigdurende weddenschap. Deze wedden dat de fondsen ryzen, genen dat zy dalen zullen; de waarde van den spelpleg, of datgene waarvoor men wedt, vergroot zich naar omstandigheden. De wedders op de ryzing worden bears (beeren), die op de daling bulls (bullen of stieren) genoemd. Wil men in dit hazardspelen mededoen, zoo behoeft men slechts eenen dor makelaars ter beurze last te geven, wien men dan zyne commissie betaalt.

Hiertoe bepalen zich de verrigtingen der Stock-Exchange. In stede van te wedden voor dezen of dien harddraver, wed men dat de fondsen meer of minder zullen gevraagd worden, dat is te zeggen, of de regering haar crediet meer of minder zal bevestigd zien.

Het gaat elf uren staan: de eerste koers zal vastgesteld worden; het verdef en de sortuin, de ellende en de weelde zweven boven alle die geslingerde hoofden. De man, wier gij daar ziet lagchen, en zoo veel leven en onbeschoft geweld hoort maken, heeft zoo straks, gedurende het laatst verlopen uur, tienduizend pond sterling verloren. Door bytende plagerijen en onbarbarische spotteryen van allen kant aan-

gevallen, geeft hy schimp voor schimp, en spot voor spot weder. Die tienduizend pond sterling maken wellicht het geheel vermogen uit van dien ongelukkigen, welke de vorige zestig-minuten in den afgrond hebben gestort. Die ander, ginds, die minder waaghals of zwakgeestiger is, blyft daar stokstijf en met strakke en doffe oogen, met beweegloos langs het lyf afhangende armen en met gapenden mond, tegen over zynen zich voltrekkenden ondergang staan. Zoo duurt het den ganschen morgen voort: ter nauwernood wordt aan die onbeschryfelyke vermoeyenis door eenige tusschenpozing verademing geschonken; het gedruisch verdooft, en de hitte verstikt U; die lichamen die van alle zyden zich tegen U opdringen, deelen U hunne brandende koorts mede: weinige lieden hebben fysieke kracht en geeststerkte genoeg om aan deze foltering langer tyd te weerstaan. Gij ziet bleeke, trillende, van zweet druipende gezigten, den razenden hoop verlaten, en zich aan de vensterkozynen plaatsen: adem en stem zyn hun als het ware geheel en al benomen, doch welhaast voert hen het aanlokkeljke van het spel te midden van den warrelstroom welken zy voor een oogenblik ontvlagteden terug. Do lang gerekte kreeten der beurtelings verwonnen en verwinnende bullen en beeren geven de beweging der voordeelige of nadelige kansen aan onze, voor een oogenblik uitgewekene medewedders te kennen, die zich met drift andermaal onder de strydenden mengen, en zich op nieuw in den byenzwerm werpen.

In dit geheele tooneel, in dit gevecht der begeerlykheid met het lot, heerschen eene razende bezetenheid, eene innige ernstige liefde tot het goud, eene geestverbysterende die den stillen verstandigen aanschouwer bedroeven. Dikweert wordt dit ongetyeld treurspel in deszelfs martelend belang door byzondere twisten nog verhoogd. Dikweert doen de verwoyfeling der verliezers en de geestverrukking der winners, uit den zoo even beschreven zaerm een gillend getier van woede of van dronkenschap der vreugde voortkomen, zoo als men ze vergeefsobelyk in Bedlam (een dolhuis) zoude verwachten. Maar wacht een weinig, en alles zal van gedaante veranderen.

Als of het menschelyk gestel niet lange bestand ware tegen deze aanzetting der zenuwen en spieren, tegen deze geweldige zamentrekking van al deszelfs krachten, ziet men de beurslieden, na vrywillig deze pyabank te hebben verduurd, na met miljoenen, na met den overvloed en het gebrek gewed, gespeeld, gewonnen of verloren te hebben, zich aan eene oogenblikelyke tydskorting overgegeven. Ieder werpt zynen nevenman den hoed van het hoofd. De panden van ieders rok of jas verheffen zich boven alle hoofden. Papierproppen vliegen aan alle zyden in het rond: men werpt elkander zand in de oogen, men worstelt, stoot en stompt elkander, men boxt, men speelt haasje-over. Nooit zag men een hoop kostschooljongens, na de leeraren zich aan meer wild getier en rumoer, aan meer buitensporigheden overgegeven. Is men moede van stooten en slagen te geven en te krygen, van zynen nevenman op de schouders te springen of van met zynen wederpartijder te walsen, dan begint men te zingen. Duizende tegenstrydige stemmen, gewoon de besteede pryzen en premieën uit te schreeuwen, pogen zich nu te vereenigen, en doen de geweldaken weergalmen van het God save the king of van het Black Joke. Niemand onttrekt zich aan, of vergeet zich te voegen in dit helsche koorgeschrei. De winner, in de blydschap van zynen triump, heft moedig het lied aan, hetwelk zyne makkers hebben verkozen.—De verliezer zoude vreezen eene laatste kans van herstel te verbeuren, indien by niet zyne wanhoop wist te verbergen, indien men konde vermoeden dat zyn ondergang voltooid is, of indien men zyn jammerlyk noodlot op zyn gelaat konde lezen.

(Het vervolg hierna.)